

ad - fru M. Q. - erklæring. 115505
Stiftelsen Norsk Økonomisk Historie. Begjærelse fremgår at mine malerier og møbler m.m. er mere eller mindre ødelagt eller ramponert og at jeg ikke kan basere min økonomiske fremtidige eksistens på salg av mine malerier og andre ting.

Maler Henrik Sørensen uttalte i sin erklæring av 19.10.52, bilag 3: "Fra Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salg av hennes malerier."

Selv om jeg var heldig å klare å få solgt noen av mitt innbo, vilde det bli spist opp i løpet av kort tid. Det er innlysende at jeg ikke kan klare å leve på denne måte for fremtiden.

Vesteparten av mitt innbo er usalgbart. Man må huske at det er overflod av vakrere og bedre ting i forretningene nå end mine gamle skadete og ramponerte ting. Bare restaurering av mine skadete malerier etter uttalelse av konservator Martin Haug ved Nasjonalgalleriet vil komme på kr. 20.000,-. Jeg er ikke besittelse av disse penger for å restaurere mine malerier og som de nå er, er de praktisk talt verdiløse.

Bare dette viser klart min fortvilete økonomiske stilling.

Endel av sølvet har jeg allerede solgt (det var også ødelagt) jeg brukte det beskjedne utkomme av dette for å leve av siste år og til reparasjoner som var absolutt nødvendig til de ting som her er omtalt i mine redegjørelser. Dessuten måtte jeg betale en del av min gjeld som jeg startet i 1945-1947 da jeg ikke hadde noe å leve av.

I å år har jeg arbeidet hele tiden med min sak, hvilket hele tiden har kostet meg ekstra utgifter.

Jeg er arbeidsudyktig (flere legeerklæringer herom foreligger i sakens dokumenter) min helse er meget svkket etter alt jeg gjennomgått i disse 3 år, hver vinter er jeg sengeliggende i flere måneder p.g.a. kronisk bronkitt, som jeg påfør meg som følge av mine tidligere vanskelige boligforhold, trenger jeg ekstra utgifter til tilsyn og medisiner. Om sommeren på grunn av min nedsatte helsestilstand pålegger legene å reise på et lengre reiseopphold, men i alle disse 3 år var jeg ikke i stand til å få en skikkelig ferie på grunn av mitt navn og vanskelige økonomi. Folk tør ikke ta meg imot på grunn av mitt navn. De har ikke noe imot meg personlig, tvertimot. Ifjor sommer, da jeg var meget nedfor og syk etter bronkitt, fikk overlege Leikvam gjennom Oslo Trygdekasse et opphold på Skogli på Lillehammer for meg. Der vilde man ta meg imot, men direktøren ba meg bruke et annet navn, det var betingelsen for oppholdet. Det var meget ubehagelig og jeg levde som på nåler, og da det plutselig kom ut at det var mig, ble det av noen damer laget hetskampanje mot mig for å tvinge mig til å forlate stedet. Direktøren ba mig under påtrykk av de nevnte damer også om å reise. Heldigvis at doktor Aarøe på stedet gikk inn for mig for at jeg skulde bli og fortsette min ferie. Det var også andre rim

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
lige mennesker som i det hele meningsløst, så litt etter litt ble stemningen rolig, men mitt ferieopphold var ødelagt og jeg reiste hjem helt nedbrutt.

Jeg nevner denne episode for å klarlegge min fortvilte stilling. Disse vanskeligheter med ferieopphold har jeg opplevet hver sommer i disse 8 år. Advokat Støylen og direktør Gulbrundsen kjenner til dette. Når jeg ikke kan få ferieopphold som andre mennesker, hvorledes kan jeg ordne min økonomiske stilling for å ernære meg selv. I denne forbindelse må jeg nevne igjen at hvis Erstatningsdirektoratet ikke hadde solgt min eiendom Funemark i Kyresdal uten mitt samtykke og uten å underrette min forsvarsadvokat G. Støylen og meg og ventet til i dag når min sak skal avgjøres og gitt meg anledning å beholde eiendommen, vilde det være meget stor hjelp i mitt liv, for der kunde jeg få rekreasjonsopphold i fred og ro og ikke utsettes for store og unødvendige lidelser fremover.

Flere fremstående nordmenn forsøkte å hjelpe meg i disse vanskelige år for å klarlegge overfor myndighetene min fortvilet vanskelige stilling og mine meget vanskelige økonomiske forhold.

Tidligere er sent flere erklæringer fra tidligere gamle venner av min mann, som kjendte meg godt før krigen i flere år. General H. Hanson, rektor W. Ullmann, sjefsingeniør Olav Moe, dessuten flere andre, som kjendte meg etter frigjøringen, biskop Schait, sogneprest Bondevik, arkitekt Odd Nansen, biskop Sæmo, maler Henrik Sørensen m.fl..

Jeg tillater meg å oversende en del av de erklæringer, samt erklæring fra maler Henrik Sørensen.

Maler Henrik Sørensen uttaler:

" Fru Maria Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salget av disse malerier. Det kan komme til å ta år før hun treffer noen som vil interessere seg for et eller annet av hennes malerier. I denne forbindelse vil jeg ikke unnlate å nevne at fru Quisling mener å ha bevis for at hun etter frigjøringen har mistet de beste av sine malerier ute på Gimle. Det dreier seg om verdenskjente mestere som Watteau, Van Dyck, Murillo m.fl.. Hun fremholder at disse hadde kurrante størrelser og har vel derfor vært lettere å fjerne. Dette fremgår av hennes skrivelse av 26.4.1951. til Erstatningsdirektoratet.

Jeg vil i samme forbindelse gjerne nevne at jeg kjenner fru Quislings vanskelige økonomiske stilling. Jeg har talt med henne flere ganger og har inntrykk av at hun er et ærlig menneske, som alltid har levet meget tilbaketrukket, såvel under krigen som nå. Hun har dårlig helbred og er ofte syk p.g.b.a. det hun har gjennomgått. Det er vel derfor en ekstra stor og unødig påkjønning for henne at hennes økonomiske forhold ennå ikke er ordnet etter 7 1/2 år. Da hun er i en meget utsatt

stillings p.p.gr. sitt navn, ikke har noen yrkesutdannelse og forevrig neppe heller er særlig arbeidsdyktig p.gr.a. sin dårlige helbred - kan hun ikke ernære sig ved eget arbeide. Hun mener imidlertid at hun har midler i sitt bo, så hvis hun kunne få beholde alle sine midler, vil hun kunne klare sig.

Jeg er bekjendt med at flere fremtredende nordmenn skriftlig har anmodet myndighetene om å ta hensyn til hennes usedvanlig utsatte stilling og ordne hennes økonomiske stilling slik at hun kan få et sikkert eksistensgrunnlag, syk og ensom som hun er. Det vil ikke tjene vårt land hverken til heder eller gagn om hun måtte gå til grunde.

Jeg tillater meg derfor å anmode de myndigheter som har med hennes sak å gjøre, at ta de her nevnte ting i betraktning ved behandlingen av hennes sak. Fru Quisling har i disse 7 vanskeligere år for henne, vist ærlighet og lojalitet mot myndighetene på forskjellige måter.

Jeg støtter derfor på det sterkeste den anmodning general H. Hansson, rektor Ullman og sjefsingeniør Olaf Moe har rettet til myndighetene om å gjøre fortgang med hennes booppgjør, slik at hun kan få beholde sine midler for å kunne sikre sin fremtid."

Jeg har nevnt tidligere at overlege Leikvam kjendte godt til mine ofte helt uutholdelige vanskeligheter i disse år fra 1945 til i dag. Fra 1947 hvert år har overlege Leikvam gitt en erklæring til myndighetene som kan bevitne riktigheten i min redegjørelse. Jeg vedlegger overlege J. Leikvams erklæring av 1953.

Jeg ber inntrengende de erede myndigheter at man ved booppgjøret tar hensyn til de usedvanlige påkjenninger jeg hadde disse 8 år og at jeg er syk og arbeidsudyktig, alene og ensom i et fremmed land og har ikke yrkesutdannelse for å ernære mig selv med et navn som stenger mig alle veier. Jeg har ikke været medlem av N.S. og har ikke blandet mig hverken i politiken eller noget andet. Min sak er henlagt i april 1948. Hvis mine økonomiske forhold ikke blir ordnet tilfredsstillende for fremtiden efter alle disse 8 år, full av lidelser, vanskeligheter og motgang, vil jeg bli stående for fremtiden alene med ødelegt helbred som også skyldes alt det jeg har gjennomgått i disse 8 år, min økonomi vil bli så fortvilet at livet under disse forhold vil bli en fryktelig straff.

Jeg ber om gjennem et forlik å få beholde tilstrekkelig av mine midler til livets ophold.

A r b . d i g s t

etter hennes redegjørelse fremgår at mine malerier og møbler m.m. er mere eller mindre ødelagt eller ramponert og at jeg ikke kan basere min økonomiske fremtidige eksistens på salg av mine malerier og andre ting.

Maler Henrik Sørensen uttalte i sin erklæring av 19.10.52, bilag 8: "Fra Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salg av hennes malerier."

Selv om jeg var heldig å klare å få solgt noen av mitt innbo, vilde det bli spist opp i løpet av kort tid. Det er innløsende at jeg ikke kan klare å leve på denne måte for fremtiden.

Mesteparten av mitt innbo er usalgbart. Man må huske at det er overflod av vakrere og bedre ting i forretningene nå enn mine gamle skadete og ramponerte ting. Bare restaurering av mine skadete malerier etter uttalelse av konservator Martin Haug ved Nasjonalgalleriet vil komme på kr. 20.000,-. Jeg er ikke besittelse av disse penger for å restaurere mine malerier og som de nå er, er de praktisk talt verdiløse.

Bare dette viser klart min fortvilete økonomiske stilling.

Endel av selvet har jeg allerede solgt (det var også ødelagt) jeg brukte det beskjedne utkomme av dette for å leve av siste år og til reparasjoner som var absolutt nødvendig til de ting som her er omtalt i mine redegjørelser. Dessuten måtte jeg betale en del av min gjeld som jeg startet i 1945-1947 da jeg ikke hadde noe å leve av.

I å år har jeg arbeidet hele tiden med min sak, hvilket hele tiden har kostet meg ekstra utgifter.

Jeg er arbeidsudyktig (flere legeerklæringer herom foreligger i sakens dokumenter) min helse er meget økket etter alt jeg gjennomgått i disse 8 år, hver vinter er jeg sengeliggende i flere måneder p.g.a. kronisk bronkitt, som jeg påfrø meg som følge av mine tidligere vanskelige boligforhold, trenger jeg ekstra utgifter til tilsyn og medisiner. Om sommeren på grunn av min nedsatte helsestilstand pålegger legene å reise på et lengre reaksjonsopphold, men i alle disse 8 år var jeg ikke i stand til å få en skikkelig ferie på grunn av mitt navn og vanskelige økonomi. Folk tør ikke ta meg imot på grunn av mitt navn. De har ikke noe imot meg personlig, tvertimot. Ifjor sommer, da jeg var meget nedfor og syk etter bronkitt, fikk overlege Leikvam gjennom Oslo Trygdekasse et opphold på Skogli på Lillehammer for meg. Der vilde man ta meg imot, men direktøren ba meg bruke et annet navn, det var betingelsen for oppholdet. Det var meget ubehagelig og jeg levde som på nåler, og da det plutselig kom ut at det var mig, ble det av noen damer laget hetskampanje mot mig for å tvinge mig til å forlate stedet. Direktøren ba mig under påtrykk av de nevnte damer også om å reise. Heldigvis at doktor Aarøe på stedet gikk inn for mig for at jeg skulde bli og fortsette min ferie. Det var også andre rime-

lige mennesker som fant det hele meningsløst, så litt etter litt ble stemningen rolig, men mitt ferieopphold var ødelagt og jeg reiste hjem helt nedbrutt..

Jeg nevner denne episode for å klarlegge min fortvilte stilling. Disse vanskeligheter med ferieopphold har jeg opplevet hver sommer i disse 3 år. Advokat Støylen og direktør Gulbrandsen kjenner til dette. Når jeg ikke kan få ferieopphold som andre mennesker, hvorledes kan jeg ordne min økonomiske stilling for å ernære meg selv. I denne forbindelse må jeg nevne igjen at hvis Erstatningsdirektoratet ikke hadde solgt min eiendom Funemark i Kyresdal uten mitt samtykke og uten å underrette min forsvarsadvokat G. Støylen og meg og ventet til i dag når min sak skal avgjøres og gitt meg anledning å beholde eiendommen, ville det være meget stor hjelp i mitt liv, for der kunde jeg få rekreasjonsopphold i fred og ro og ikke utsettes for store og unødvendige lidelser fremover.

Flere fremstående nordmenn forsøkte å hjelpe meg i disse vanskelige år for å klarlegge overfor myndighetene min fortvilte vanskelige stilling og mine meget vanskelige økonomiske forhold.

Tidligere er sendt flere erklæringer fra tidligere gamle venner av min mann, som kjendte meg godt før krigen i flere år. General H. Hansen, rektor W. Ullmann, sjefsingenier Olev Moe, dessuten flere andre som kjendte meg etter frigjøringen, biskop Schmit, sogneprest Bondevik, arkitekt Odd Hansen, biskop Sæmo, maler Henrik Sørensen m.fl..

Jeg tillater meg å oversende en del av de erklæringer, samt erklæring fra maler Henrik Sørensen.

Maler Henrik Sørensen uttaler:

" Fru Maria Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salget av disse malerier. Det kan komme til å ta år før hun treffer noen som vil interessere seg for et eller annet av hennes malerier. I denne forbindelse vil jeg ikke unnlate å nevne at fru Quisling mener å ha bevis for at hun etter frigjøringen har mistet de beste av sine malerier ute på Gimle. Det dreier seg om verdenskjente mestere som Watteau, Van Dyck, Murillo m.fl.. Hun fremholder at disse hadde kurrante størrelser og har vel derfor vært lettere å fjerne. Dette fremgår av hennes skrivelse av 26.4.1951. til Erstatningsdirektoratet.

Jeg vil i samme forbindelse gjerne nevne at jeg kjenner fru Quislings vanskelige økonomiske stilling. Jeg har talt med henne flere ganger og har inntrykk av at hun er et trilig menneske, som alltid har levet meget tilbaketrukket, såvel under krigen som nå. Hun har dårlig helbred og er ofte syk p.g.f.a. det hun har gjennomgått. Det er vel derfor en ekstra stor og unødig påkjenning for henne at hennes økonomiske forhold ennå ikke er ordnet etter 7 1/2 år. Da hun er i en meget utsatt

stilling p. gr. a. sitt navn, ikke har noen yrkesutdannelse og forevrig neppe heller er særlig arbeidsdyktig p. gr. a. sin dårlige helbred - kan hun ikke ernære sig ved eget arbeide. Hun mener imidlertid at hun har midler i sitt bo, så hvis hun kunne få beholde alle sine midler, vil hun kunne klare sig.

Jeg er bekjent med at flere fremtredende nordmenn skriftlig har anmodet myndighetene om å ta hensyn til hennes usedvanlig utsatte stilling og ordne hennes økonomiske stilling slik at hun kan få et sikkert eksistensgrunnlag, syk og ensom som hun er. Det vil ikke tjene vårt land hverken til heder eller gevnn om hun måtte gå til grunde.

Jeg tillater meg derfor å anmode de myndigheter som har med hennes sak å gjøre, at ta de her nevnte ting i betraktning ved behandlingen av hennes sak. Fru Quisling har i disse 7 vanskeligere år for henne, vist ærlighet og loyalitet mot myndighetene på forskjellige måter.

Jeg støtter derfor på det sterkeste den anmodning general H. Hansson, rektor Ullman og sjefsingeniør Olaf Moe har rettet til myndighetene om å gjøre fortgang med hennes booppgjør, slik at hun kan få beholde sine midler for å kunne sikre sin fremtid."

Jeg har nevnt tidligere at overlege Leikvam kjendte godt til mine ofte helt utholdelige vanskeligheter i disse år fra 1945 til i dag. Fra 1947 hvert år har overlege Leikvam gitt en erklæring til myndighetene som kan bevite riktigheten i min redegjørelse. Jeg vedlegger overlege J. Leikvams erklæring av 1953.

Jeg ber inntrengende de ærede myndigheter at man ved booppgjøret tar hensyn til de usedvanlige påkjenninger jeg hadde disse 8 år og at jeg er syk og arbeidsudyktig, alene og ensom i et fremmed land og har ikke yrkesutdannelse for å ernære mig selv med et navn som stenger mig alle veier. Jeg har ikke vært medlem av N.S. og har ikke blandet mig hverken i politiken eller noget andet. Min sakk er henlagt i april 1948. Hvis mine økonomiske forhold ikke blir ordnet tilfredsstillende for fremtiden efter alle disse 8 år, full av lidelser, vanskeligheter og motgang, vil jeg bli stående for fremtiden alene med ødelagt helbred som også skyldes alt det jeg har gjennomgått i disse 8 år, min økonomi vil bli så fortvilet at livet under disse forhold vil bli en fryktelig straff.

Jeg ber om gjennom et forlik å få beholde tilstrekkelig av mine midler til livets ophold.

E r b . d i g s t

Etter denne redegjørelse frøngår at mine malerier og møbler m.m. er mere eller mindre edelagt eller ramponert og at jeg ikke kan basere min økonomiske fremtidige eksistens på salg av mine malerier og andre ting.

Maler Henrik Sørensen uttalte i sin erklæring av 19.10.52, bilag 8: "Fra Luisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salg av hennes malerier."

Selv om jeg var heldig å klare å få solgt noen av mitt innbo, vilde det bli spist opp i løpet av kort tid. Det er innlysende at jeg ikke kan klare å leve på denne måte for fremtiden.

Mesteparten av mitt innbo er usalgbart. Man må huske at det er overflod av vakrere og bedre ting i forretningene nu end mine gamle skadete og ramponerte ting. Bare restaurering av mine skadete malerier etter uttalelse av konservator Martin Haug ve Nasjonalgalleriet vil komme på kr. 20.000,-. Jeg er ikke besittelse av disse penger for å restaurere mine malerier og som de nu er, er de praktisk talt verdiløse.

Bare dette viser klart min fortvilete økonomiske stilling.

Endel av selvet har jeg allerede solgt (det var også edelagt) jeg brukte det beskjedne utkomme av dette for å leve av siste år og til reparasjoner som var absolutt nødvendig til de ting som her er omtalt i mine redegjørelser. Dessuten måtte jeg betale en del av min gjeld som jeg startet i 1945-1947 da jeg ikke hadde noe å leve av.

I å år har jeg arbeidet hele tiden med min sak, hvilket hele tiden har kostet mig ekstra utgifter.

Jeg er arbeidsudyktig (flere legeerklæringer herom foreligger i sakens dokumenter) min helse er meget svkket etter alt jeg gjennomgått i disse 8 år, hver vinter er jeg sengeliggende i flere måneder p.g.a. kronisk bronkitt, som jeg påfiro meg som følge av mine tidligere vanskelige boligforhold, trenger jeg ekstra utgifter til tilsyn og medisiner. Om sommeren på grunn av min nedsatte helsestilstand pålegger legene å reise på et lengre reaksjonsopphold, men i alle disse 8 år var jeg ikke i stand til å få en skikkelig ferie på grunn av mitt navn og vanskelige økonomi. Folk tør ikke ta mig imot på grunn av mitt navn. De har ikke noe imot meg personlig, tvertimot. Ifjor sommer, da jeg var meget nedfor og syk etter bronkitt, fikk overlege Leikvam gjennom Oslo Trygdekasse et opphold på Skogli på Lillehammer for meg. Der vilde man ta meg imot, men direktøren ba meg bruke et annet navn, det var betingelsen for oppholdet. Det var meget ubehagelig og jeg levde som på nåler, og da det plutselig kom ut at det var mig, ble det av noen damer laget hatskampanje mot mig for å tvinge mig til å forlate stedet. Direktøren ba mig under påtrykk av de nevnte damer også om å reise. Heldigvis at doktor Aarøe på stedet gikk inn for mig for at jeg skulde bli og fortsette min ferie. Det var også andre ris

181 f. l. s. 2014 nt det hele meningsløst, så litt etter litt ble stemningen rolig, men mitt ferieopphold var ødelagt og jeg reiste hjem helt nedbrutt.

Jeg nevner denne episode for å klarlegge min fortvilete stilling. Disse vanskeligheter med ferieopphold har jeg opplevet hver sommer i disse 8 år. Advokat Steylen og direktør Gulbrandsen kjenner til dette. Når jeg ikke kan få ferieopphold som andre mennesker, hvorledes kan jeg ordne min økonomiske stilling for å ernære meg selv. I denne forbindelse må jeg nevne igjen at hvis Erstatningsdirektoratet ikke hadde solgt min eiendom Funemark i Fyresdal uten mitt samtykke og uten å underrette min forsvarsadvokat G. Steylen og mig og ventet til i dag når min sak skal avgjøres og gitt mig anledning å beholde eiendommen, vilde det være meget stor hjelp i mitt liv, for der kunde jeg få rekreasjonsopphold i fred og ro og ikke utsettes for store og unødvendige lidelser fremover.

Flere fremstående nordmenn forsøkte å hjelpe mig i disse vanskelige år for å klarlegge overfor myndighetene min fortvilete vanskelige stilling og mine meget vanskelige økonomiske forhold.

Tidligere er bennt flere erklæringer fra tidligere gamle venner av min mann, som kjendte mig godt før krigen i flere år. General H. Hansen, rektor W. Ullmann, sjefsingenier Olav Moe, desuten flere andre som kjendte meg etter frigjøringen, biskop Schmit, sogneprest Bondevik, arkitekt Odd Hansen, biskop Szemo, maler Henrik Sørensen m.fl..

Jeg tillater mig å oversende en del av de erklæringer, samt erklæring fra maler Henrik Sørensen.

Maler Henrik Sørensen uttaler:

" Fru Maria Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salget av disse malerier. Det kan komme til å ta år før hun treffer noen som vil interessere sig for et eller andet av hennes malerier. I denne forbindelse vil jeg ikke unnlate å nevne at fru Quisling mener å ha bevis for at hun efter frigjøringen har mistet de beste av sine malerier ute på Gimle. Det dreier sig om verdenskjente mestere som Watteau, Van Dyck, Murillo m.fl.. Hun fremholder at disse hadde kurrante størrelser og har vel derfor vært lettere å fjerne. Dette fremgår av hennes skrivelse av 26.4.1951. til Erstatningsdirektoratet.

Jeg vil i samme forbindelse gjerne nevne at jeg kjenner fru Quislings vanskelige økonomiske stilling. Jeg har talt med henne flere ganger og har inntrykk av at hun er et arlig menneske, som alltid har levet meget tilbaketrukket, såvel under krigen som nå. Hun har dårlig helbred og er ofte syk p.g.t.a. det hun har gjennomgått. Det er vel derfor en ekstra stor og unedig påkjenning for henne at hennes økonomiske forhold ennå ikke er ordnet efter 7½ år. Da hun er i en meget utsatt

sittelse i norsk Okkupasjonshistorie 2014 navn, ikke har noen yrkesutdannelse og forevrig neppe heller er særlig arbeidsdyktig p.gr.a. sin dårlige helbred - kan hun ikke ernære sig ved eget arbeide. Hun mener imidlertid at hun har midler i sitt bo, så hvis hun kunne få beholde alle sine midler, vil hun kunne klare sig.

Jeg er bekjent med at flere fremtredende nordmenn skriftlig har anmodet myndighetene om å ta hensyn til hennes usædvanlig utsatte stilling og ordne hennes økonomiske stilling slik at hun kan få et sikkert ekelstenagrunnlag, syk og ensom som hun er. Det vil ikke tjene vårt land hverken til heder eller gagn om hun måtte gå til grunde.

Jeg tillater meg derfor å anmode de myndigheter som har med hennes sak å gjøre, at ta de her nevnte ting i betraktning ved behandlingen av hennes sak. Fru Quisling har i disse 7 vanskeligere år for henne, vist ærlighet og lojalitet mot myndighetene på forskjellige måter.

Jeg støtter derfor på det sterkeste den anmodning general H. Hansson, rektor Ullman og sjefsingeniør Olaf Moe har rettet til myndighetene om å gjøre fortgang med hennes booppgjør, slik at hun kan få beholde sine midler for å kunne sikre sin fremtid."

Jeg har nevnt tidligere at overlege Leikvam kjendte godt til mine ofte helt utholdelige vanskeligheter i disse år fra 1945 til i dag. Fra 1947 hvert år har overlege Leikvam gitt en erklæring til myndighetene som kan bevite riktigheten i min redegjørelse. Jeg vedlegger overlege J. Leikvams erklæring av 1953.

Jeg ber inntrengende de ærede myndigheter at man ved booppgjøret tar hensyn til de usædvanlige påkjenninger jeg hadde disse 8 år og at jeg er syk og arbeidsudyktig, alene og ensom i et fremmed land og har ikke yrkesutdannelse for å ernære mig selv med et navn som stenger mig alle veier. Jeg har ikke vært medlem av N.S. og har ikke blandet mig hverken i politiken eller noget andet. Min sak er anlagt i april 1948. Hvis mine økonomiske forhold ikke blir ordnet tilfredsstillende for fremtiden etter alle disse 8 år, full av lidelser, vanskeligheter og motgang, vil jeg bli stående for fremtiden alene med edelagt helbred som også skyldes alt det jeg har gjennomgått i disse 8 år, min økonomi vil bli så fortvilet at livet under disse forhold vil bli en fryktelig straff.

Jeg ber om gjennom et forlik å få beholde tilstrekkelig av mine midler til livets opphold.

E r b . d i g s t

ju m. a. b.

Ting som er forsvunnet fra Gimle.

H.r.advokat Sverdrup Thygeson bestrider i punkt 3 i sitt nevnte brev at det er legitimert at ting er forsvunnet fra Gimle.

Jeg hevder imidlertid at p.gr.a. det mangelfulle tilsyn med boet, - herunder at det ble forsennt å foreta registrering i 2 år, - er det kommet bort/blandt 50 malerier. De bortkomne malerier representerte bl.a. 14 følgende mestere: van Dyck, Terniers, Sorikov, Boucher, Corot (2 stk.) Manet, Murillo, Prud'hon, Fragonard, Nicolas Poussin, Watteau, Rowersman, van der Meer og Reynolds.

Som bekjent brakte jeg inn i ekteskapet 250 malerier foruten andre kunstgjenstander. Av maleriene hadde ~~xx~~ jeg 150 igjen, som ble hengt opp da vi flyttet inn på Gimle. Fru Langaard, maleren Lerdal, kaptein Langlie, Alf Whist og Arvid Vasbotten har bevitnet at de var tilstede på Gimle alle 150 malerier og at flere mestere var representert. Fru Langaard bevitner således i sin erklæring av 2.12.52 (bilag 3 a):

"Jeg erindrer at fru Quisling har hatt malerier av van Dyck, Murillo, Fragonard, Watteau, Sorikov, Nicolas, Poussin, Boucher m.fl. i Erling Skjalgsgt. 28 og senere på Gimle. Jeg tør ikke påstå at nevnte malerier er signert. På Gimle ble alle maleriene hengt opp over hele huset. Alle var monterte i rammer. De tok seg godt ut og var alle i god stand. Jeg husker at jeg engang spurte Maria og Vidkun Quisling hvor mange malerier hun hadde på Gimle, og jeg fikk da vite at det var 150. Jeg husker spesielt at det hang 1 maleri av van Dyck i bred, forgyllt ramme i den store hallen og 1 maleri av Watteau i salongen."

Kunstmaler Th. Lerdal skriver i sin erklæring av 6.11.1952 (bilag 10): (det var han som monterte maleriene på Gimle)

"Ialt var det 136 malerier i hovedbygningen på Gimle. Det var var også en del stålstikk og ca. 12 - 14 malerier anbragt i gjestebygningen .

Blandt malerierne var også en ekte van Dyck, forestillende en ung naken kvinne, omslynget at et gevndt - såvidt jeg husker. Maleriet var ca 25 x 35 cm. stort og i meget god stand. Det hang i den store hallen på Gimle og i en tykk forgyllt ramme med inskripsjonen van Dyck på rammen. Etter min mening var ektheten utvilsom og det var et meget godt eksemplar av van Dyck.

I den store samlingen var også flere andre verdenskjendte malere representert som f.eks. Watteau, Fragonard, Manet, Corot m.fl. Etter min mening var alle disse malerier ekte og da de var i meget god stand og var i kurrante størrelser, anbefalte jeg Quisling, da han spurte meg hva han skulle assurere samlingen for, - å assurere den for 3/4 å 1 million kroner."

Kaptein Langlie skriver i sin erklæring av 5.6.49 (bilag 4, erklæring nr. 2):

"Under mine dglige besøk på Gimle hadde jeg god anledning til å studere den store og verdifulle malerisamling. Jeg antar at det var ca. 150 malerier + mange stikk. Jeg husker spesielt at det var malerier av v. Dyck, Boucher, Watteau, Murillo, 2 av Corot, Reynolds, Manet og Poussin m.fl."

Direktor Alf Whist bevitner i sin erklæring av 15.8.51, (bilag 10):

"Da jeg personlig alltid har interessert meg for malerier, beundret jeg en rekke av disse kunstverker under besøk hos Quisling på Gimle. Såvidt jeg husker var der foruten et mindre maleri av van Dyck, også malerier av mestere som Murillo, Boucher, Fragonard, Ternier, Reynolds, Watteau m.fl.

Herr Vasbotten bevitner i sin erklæring av 12.2.53 (bilag 12):

"Under okkupasjonen var jeg i årene 1944-45 flere ganger hos V. Quisling og frue på Gimle. Jeg fikk herunder anledning til å beundre den store verdifulle malerisamling som var montert der i de forskjellige værelser. Samlingen imponerte meg ikke bare ved sin størrelse, men også ved sin kvalitet. Maleriene var i meget god stand og teilet flere av gamle, kjente mestere som det ble meg fortalt var medbrakt av fru Quisling fra Russeland. Blandt de malerier jeg festet meg ved var det et litet maleri av van Dyck i en tung forgyllt ramme som hang i den store hallen."

§ vitner husker altså at der var flere kjente mestere representert blandt de 150 malerier på Gimle. Av disse er 50 malerier kommet bort fra samlingen på Gimle, og det er selvfølgelig ingen tilfeldighet at nettopp de mest verdifulle malerier er forsvunnet.

Dessuten savnes der tepper, møbler, gobeliner, pelsverk, lintøy, glass, m.m., som alt var bragt inn i boet av meg før 9.4.40. Jeg viser forøvrigt til bilag 20, 21, 22 a, 21 b, 21 c, 21 d, i mitt skriv av 26.4.51 til advokat Sverdrup Thygeson. De nevnte bilag vedlegges her som bilag 17, 18, 18a, 18 b, 18 c, 18 d,

I mitt skriv til Erstatningsdirektoratet 27.8.51 har jeg bedt om erstatning for de i bilagene nevnte ting. Jeg oversendte da også en erklæring fra kunstmaler Henrik Sørensen, som uttaler i sin skrivelse av mai 1951:

"Jeg kan ikke se det anderledes enn hvis storparten av fru Maria Quislings malerisamling - som er kommet bort (se bilag 17 til denne skrivelse) - er ekte, skulle ikke 2 millioner kroner være nok upris. her

Jeg minner også om at maleren Lerdal anbefalte min mann å assurere malerisamlingen under krigen for 3/4 å 1 million kroner.

På bakgrunn av dette ber jeg om en rimelig erstatning for de 50 malerier og andre gjenstander som er kommet bort. Om nødvendig kan jeg også skaffe flere vitner som kan bekrefte at jeg hadde på Gamle malerier av van Dyck og andre kjente mestere.